

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

Circular para los socios - N.º 119

Julio-Septiembre 1965

PORTADA

ARESTA MIDI-PLAN (CHAMONIX)

FOTO: JAUME FABRÉS I AMORÓS

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

ADHERIDO A LA FEDERACIÓN CATALANA DE MONTAÑISMO Y FEDERACIÓN CATALANA DE ESQUÍ

Circular para los socios - N.º 119

Julio-Septiembre 1965

Sermó pronunciat per Mn. Manuel Ametller en el turó del Montcau, el dia 20 de juny del 1965, amb motiu de la inauguració de la taula d'orientació

Estimats germans: Aquesta festa de muntanya que estem celebrant em dóna el tema d'aquestes paraules: Déu i la muntanya. Us parlaré doncs de Déu, us parlaré de la muntanya.

En tota la Revelació divina els trobem íntimament units de tal manera que la història de Déu envers els homes és la història de la muntanya.

Sobre una muntanya Déu s'aparagué a Moisès per a entregar-li la llei que havia de regir per sempre tota la humanitat. Sobre una muntanya, Crist va perfeccionar-la en el sermó immortal de les benaurances conegut per això com el sermó de la Muntanya. Sobre una muntanya es transfigurà i manifestà la seva gloriosa divinitat. Sobre una muntanya portà a terme el sacrifici redemptor i des d'una muntanya s'entornà al cel complerta la seva obra. Per això podem dir que la muntanya és el pas de Déu sobre la terra.

La muntanya és el gran llibre que ens parla de Déu, de tal manera que, si la nostra fe no ens ensenyés la seva existència l'hauríem d'aprendre al contemplar tota aquesta obra de la naturalesa, quina magnificència, quina harmonia i riquesa de color, de ritme i de bellesa, exuberant de vida i fecunditat proclama davant dels nostres ulls admirats l'existència d'Aquell que és font de tota magnificència, vida, bellesa, color i harmonia.

Per això tots aquells que estimem la muntanya i hem après a llegir-hi en les seves pàgines, a escoltar-hi en les seves músiques i a veure-hi en els seus colors i viure-hi en la seva vida, hi hem après a estimar-hi a Déu. Potser per això tants homes quan han

buscat el bé i la veritat com per instint s'han refugiat en la muntanya: ¡Homes i dones que sentiu la veu de la muntanya: Déu està molt a la vora vostra!

Però en la muntanya hi aprenem també les grans Hçons de nostra fe cristiana. Fixem-nos sinó tan sols per exemple en la gran Hçó que ens dóna la tenda on tantes nits hem passat en plena altura.

La tenda se'ns apareix en primer lloc com un santuari, perquè durant 40 anys Déu mateix va voler viure en una tenda entre el seu poble durant la travessia cap a la terra promesa.

La tenda és escola d'austeritat com Jesucrist que va invitar durant tres anys als seus deixebles a l'aventura de la ruta i que va poder dir que les guineus tenen els seus caus i els ocells els seus refugis, però el fill de l'home no tenia on reposar el seu cap. L'austeritat de la tenda, gran Hçó per a una sincera vida cristiana.

La tenda és imatge de la nostra fragilitat, és el signe de la nostra esperança, que ens fa pensar que no tenim aquí en la terra la nostra estada definitiva, que el nostre pas pel món és transitori i circumstancial, que hi estem caminant cap a la terra promesa, cap a la pàtria futura, cap a la nostra casa definitiva, no pas feta per mà d'home, en el cel.

La tenda exigeix una ruptura, una ruptura amb la vida de la ciutat i del món, com Abraham que Déu li va manar deixar son país, la seva família, la seva casa, deixar la gran ciutat de Ur de Caldea i marxar de campament en campament vers la terra promesa. Bella ruptura que ens invita al desprendiment i a la contemplació.

Es en el silenci d'una nit en la tenda quan sentim la veu de Déu en el nostre cor i quan ens donem compte del molt que estimem a Déu sense saber-ho tal volta, malgrat els nostres pecats, malgrat la nostra feblesa, perquè és quan ens donem compte del molt que Déu ens ha esperat amb els braços oberts per donar-nos el seu perdó i nosaltres dir-li aquella paraula que tant temps havíem oblidat: Pare. Això els homes no ho poden comprendre; però, què importa el que diguin i pensin els homes! si Déu ens estima i espera. Si al mateix Crist ja li va passar que volia que els infants i els dèbils se li acostessin i els homes els hi apartaven. Si Crist perdonava a la Magdalena i el bon lladre i els oficialment bons els condemnaven perquè no podien comprendre el què és un

plor de penediment. Es veritat que de vegades es pot pecar per malícia, però moltes, les més, és per flaqueza, per un immens dolor del qui tenia l'ànima malalta i no es va saber curar. Moltes vegades una vida de vici i de pecat no és més, en el fons, que una vida trencada en flor, que busca desesperadament un amor que un dia va fracassar. Oh dits d'homes que avui acuseu al caigut, si ahir haguéssiu sabut donar-li la mà, i dir-li: germà dona'm la teva, vina amb mi a l'altura! Ai de vosaltres els bons però que no sabeu el que és comprendre! Ai de vosaltres els perfectes però que no sabeu el que és perdonar! Ai de vosaltres els bons però que no sabeu el que és estimar! Oh nits en la tenda que inviteu al desprendiment i a la contemplació!

En la muntanya hem après a estimar-hi els homes i estimar-hi la vida, perquè la muntanya és vida. Viu aquella soca quieta que espera la primavera, viu aquella terra, mare de vida, moguda per innombrable multitud d'éssers vivents. Si la nostra orella afinada per l'esperit s'apliqués a cada un d'aquests arbres sentiríem com la vida hi puja galopant fins a convertir-se en uns fruits. Viu l'aire i el vent que porten el pol·len de fecunditat. Per això tots aquells que estimem la muntanya hi pugem a recobrar-hi la vida, a seguir-hi el seu ritme, a empapar-nos de la seva saor. Per això en la muntanya hi aprenem les grans lliçons de la vida.

La muntanya és lluita, esforç, com lluita la planta contra el fred, el vent i la tempesta, com lluita l'insecte i l'ocell per subsistir, com lluita el muntanyenc per vèncer el cim, per això la muntanya ens ensenya a lluitar en les dificultats de la vida.

La muntanya és immensament generosa. Ella dóna flors plenes de perfum i colors sense esperar-ne recompensa. Ella obra les seves entranyes generoses per donar-nos les seves riqueses. Ella ens porta les pluges, i ens dóna els fruits de la seva fecunditat. Per això en la muntanya aprenem a donar, a servir, a sentir-nos germans uns als altres i a donar-nos la mà per avançar tots junts cap el cim.

Els camins de la muntanya són moltes vegades incerts com els camins de la vida, llavors aprenem a caminar-hi mirant al cel en una nit d'estrelles o mirant al sol. Per això caminant per la muntanya aprenem a caminar per la vida.

També en la muntanya s'hi viuen hores de solitud, després d'hores i dies de camí sense trobar ningú, acompanyats només per la

seva grandesa. Sols, com una roca, sols. Per això caminem segurs quan trobem la solitud en la gran ciutat.

També en la muntanya se'ns fa de nit quan desapareixen els horitzons coneguts, quan les ombres s'ageganten, quan en la tenda es fa el silenci. Per això aprenem a tenir pau quan en la nostra vida també se'ns fa de nit perquè sabem que després de la nit apunta un nou dia que ens porta nova llum, nova joia, nova alegria. Aquells despertars d'un nou dia en la muntanya, bella imatge d'hores de llum i de joia en la nostra vida.

I quan la muntanya s'allunya i tornem al pla, portem nova sang més pura en les venes, nova llum en nostres ulls, i un record d'hores felices en l'ànima, com en l'edat madura de la nostra vida que també ens fa experimentar l'agredolç d'un record, d'una enyorança, d'un amor que va quedar enganxat en una mata de la muntanya i que ara viu en les esgarrinxades que ens va deixar.

Tota la vida és com una llarga travessia, i hem de aprendre a viure-la com la muntanya que és gran, segura, en pau, pura i austera.

I en la muntanya hem après a estimar-hi la pàtria. La muntanya ens marca i ens dóna un ser, no sols en el que tenim de Déu, sinó també en el que tenim d'homes, de ciutadans d'una pàtria, de membres d'una família. Som el que som, no per un caprici, ni per una velleïtat d'un moment, sinó per la marca del temps, dels homes, de la terra, en últim terme, per la marca de Déu, i no tenim altra manera de ser que la de ser el que som, i ai! d'aquell que és infidel a una pàtria, sigui per una ànsia de poder, o de diner, o, el que és més trist, per un desengany o per una intoxicació espiritual, perquè esforçant-se en ser una altra cosa aconseguirà no ser res. El traïdor és estimat mentre és útil, però ai! del dia en que el traïdor ja no és útil, llavors ja només és per tots un pendó d'ignomínia i vilipendi.

Quan afirmem la nostra voluntat d'ésser no som la veu d'un grup, ni som la veu d'una classe, som la veu, som el plor d'una pàtria, som la veu de la vida que crida i s'expressa en lo millor dels seus fills. Aquesta veu ha cridat en vosaltres les dones, que sentiu la veu de la vida, que en els vostres braços es forja una pàtria. Els homes poden donar lleis que l'orgull dicta, però més poderosa que una llei que nega els drets d'una llengua, molt més poderosa és la veu d'una mare quan canta una cançó de bressol

al seu infant i li ensenya el Parenostre. Les vostres virtuts de família, el vostre realisme, el vostre arrelament a la tradició, el vostre amor, ha salvat una pàtria.

Aquesta veu ha cridat en vosaltres, els intel·lectuals, els que per vocació i professió esteu dedicats a la recerca de la veritat. Heu estat fidels a la pàtria perquè la veritat us ha fet lliures.

Ha cridat en vosaltres els artistes, els que per vocació i professió esteu dedicats a la recerca de la bellesa. Heu estat fidels a la pàtria perquè la bellesa us ha fet sincers.

Ha cridat en nosaltres sacerdots, els que per vocació i professió estem dedicats a la recerca de Déu. Hem estat fidels a la pàtria perquè Déu ens ha fet estimar profundament als homes.

Oh vosaltres dones! Oh vosaltres els intel·lectuals, els artistes, els sacerdots! heu estat els nous Pares de la Pàtria, heu estat la veu de la terra, i aquesta veu no hi ha cap poder capaç d'ofegar-la perquè quan els homes queden reduïts al silenci i a la inoperància, és ella, la terra, la que crida i tremola i la que queda guardant en les seves entranyes l'ànima del poble, i aquest poble diu: L'ÀNIMA ÉS MEVA.

Excursions pels Alps

Records de dos estius (1964-65)

(Grand Combin, Biancograt, Mischabels, Pizz Palü, Pizz Röseg, Petits Charmoz, Midi-Plan)

L'any 1964 es va distingir pel bon temps persistent durant tota la segona quinzena de Juliol, que, acompanyat per les excel·lents condicions de l'alta muntanya, tant en neu com en gel, van fer que la majoria de grans curses fossin possibles arreu dels Alps. Així fou com poguérem accomplir, entre altres, dues ascensions especials, no precisament molt difícils, però sí delicades en extrem quan no concorren les òptimes condicions que hi trobarem.

Es tracta del Gran Combin, en el Valais, de 4.317 metres, i del Pizz Bernina per l'Aresta Nord o Biancograt (anomenada correntment "L'Escala del Cel"), que constitueix una prestigiosa travessia, que igual que el Combin, quan les condicions són desfavorables es

converteix en una cursa altament perillosa, completament a desaconsellar.

Com sigui que aquest any 1965 hem retornat en els mateixos camps de l'estiu passat, hem pogut constatar que ambdues curses han estat completament impossibles de realitzar fins al moment d'escriure aquestes ratlles, a finals d'agost. L'any actual s'està caracteritzant per una tenaç negativa de les més importants muntanyes dels Alps, potser per a demostrar a les autoritats suïsses que per declarar al 1965, com a l'«any dels Alps», s'havia de consultar a elles.

En quant al centenari de la primera ascensió al Mont Cerví, pot considerar-se un èxit més de publicitat i de reclam (molts periodistes mal informats d'alpinisme han escrit quantitat de llocs comuns, quan no d'errors històrics i geogràfics), que d'autèntica activitat alpinística, car feia molts anys que el Cerví no s'havia negat com ho està fent en el present.

El nostre homenatge a la muntanya de Zermatt s'ha limitat a admirar-la i fotografiar-la en un dels escassos dies que això fou possible —el 20 de Juliol— en el curs de la bella i aèria ascensió al Dom dels Mischabels (4.545 metres), que la meva muller i jo acomplírem per l'aresta nord o Festigrat, entre la tempesta de neu del dia anterior i la que venia per aquella mateixa tarda. El gel abundant sota la neu nova feien aquesta cursa delicada, i el descens pel dretíssim glacier del Dom exigia precaucions que potser negligiren una cordada d'alemanys que feren la cursa l'endemà, i desaparegueren emportats per una allau de neu nova.

En el massís de la Bernina, per un temps excellent, hem intentat la travessia del Pizz Roseg, que les condicions hivernals avortaren a l'Eselsgrat, l'aresta que condueix pel nord vers el cim principal. Asseguts al Pizz dels Aguagliuls (3.132 m.), contemplàrem la lentíssima progressió de dues caravanes de Munich, que havien dormit amb nosaltres a la Cabana de Tschierva, vers la Biancograt i el Pizz Bernina.

Malgrat tractar-se de cordades molt bones i entrenades hagueren de fer marxa enrera abans del Pizz Bianco, car es trobaren amb els mateixos problemes que nosaltres en el Roseg. Al pensar que un any abans, sobre aquelles mateixes bellíssimes arestes de neu, que són com una vertadera escala celestial, ens trobàrem amb més d'una dotzena de cordades, segurament menys preparades que les

que ara hi estaven lluitant, i no obstant totes resolguérem el problema de la llarga i complicada travessia, ens va fer pensar una vegada més en la versatilitat de la muntanya i en l'escàs valor que les graduacions de dificultat tenen en els Alps.

Finalment, la darrera setmana de les actuals vacances 1965, passada a Chamonix, en el Campament del Club Alpí Francès de la secció de Mulhouse, ens han posat davant del primer centre alpi europeu en aquest ditxós "any dels Alps" tan mediocre. Tampoc en el massís del Mont Blanc, potser encara amb més motiu que enlloc més, han estat possibles les grans curses, i menys encara les extraordinàries. Així varis equips disposats a intentar la paret nord de les Grans Jorasses, han vist escolar-se els dies d'espera, mentre la blanca càrrega de neus i glaços anaven augmentant sobre la Walker i els altres dos espolons recentment conquistats per Bonatti i Desmaison, els dos primers alpinistes europeus del moment.

Ens ha estat possible l'ascensió dels Petits Charmoz, en les Agulles de Chamonix, superba escalada en el quadre grandios del Grépon i de Blaitière, de granits i glaços imposants i vertiginosos, inassequibles igualment per tots els seus vessants. I algunes passejades pel Glacier de Bossons i pel vessant de les Agulles del Brévent creïem que serien la única compensació a la nostra estada, quan un dia excepcional, el dimecres dia 28 de juliol, va permetre'ns la nostra gran il·lusió d'aquestes vacances: la travessia de totes les arestes, des de l'Agulla del Midi a l'Agulla de Plan, del vessant de Chamonix al vessant Mer de Glace, fins al Refugi del Requin.

Va ésser una jornada meravellosa, en la que ni un sol núvol va posar-se en el cel, condició primordial per a una cursa laboriosa d'arestes de neu i gendarmes de roca primer, de glaciers laberíntics i peril·losos després, en la que moltes hores són necessàries, més tenint en compte que érem moltes cordades sobre les fines arestes, i que és impossible en molts llocs el depassar les cordades més lentes, degut a l'abundància de glaç en llocs i passatges exigus, ademés de tremendament aeris.

Com a la Biancograt l'any anterior, aquesta cursa superba ens va proporcionar un plaer estètic indecible, en la variada i llarga sinuositat en els aires d'aquestes crestes ben dibuixades i brillants de la neu pols acabada de caure. De tant en tant, uns gendarmes daurats posaven a prova les nostres reminiscències atlètiques, o bé

eren uns fils finíssims de glaç que calia dibuixar amb la mateixa cura que si marxéssim sobre una fila d'ous, tenint sota els peus les llunyanes casetes de Chamonix, a 2.700 metres de profunditat. Uns "rappels" emocionants, sobre el Coll Superior de Plan acabaren de donar la nota esportiva a aquesta cursa que és esportiva del principi fins a la fi, en el mateix Refugi del Requin, on per arribar-hi cal encara executar varis rappels en les roques descobertes del final del glacier.

Ademés, i això només ho proporciona aquesta cursa, el quadre en el qual es desenrotlla, el panorama al voltant vostre és tant com dir les "vedettes" dels Alps. Les Grans Jorasses, de parets verticals, el Mont Blanc, l'Agulla Verda, el Dru, les Droites, les Courtes, el Couvercle, la Dent del Gegant, la Vall Blanca, el Mont Maudit, el Tacul, les Periades, totes les Agulles de Chamonix en enfilada, un món immens de glaciers i de muntanyes, amb les siluetes del Valais com a fris de fons i el Cerví, el Combin, el Mont Rosa...

En el glacier d'Envers de Plan, ens trobarem en plena tarda lluminosa, entre els sèracs més espectaculars que he vist, talment un bosc de pinacles i agulles de glaç rutil·lants que anaven emmarcant les apartades siluetes dels gegants del massís, del Mont Blanc a les Jorasses.

I el Refugi del Requin, al capvespre, va acollir-nos amb aquesta petita multitud que és el món alpi d'avui dia, en aquell ambient que és a vegades tan deliciós com la mateixa cursa. Fora el refugi queia la tarda dolçament, i amb el fons llunyà d'uns cants a l'interior, l'Agulla Verda anava recollint els últims raigs del sol de la jornada més bella d'aquest estiu rampellut.

Jaume Fabrés i Amorós

Comentari al 17 Campament d'Alta Muntanya a Boavi

Seria just de començar aquest comentari relatant les incidències i fent relluir els esforços esmerçats en la preparació del Campament pels seus responsables, ja que és ací on radica, en bona part, l'èxit creixent que cada any aconsegueix aquest.

Però fent-ho així restaríem mèrits a una labor que per tenir-ne

ha de ser anònima i ens apartaríem del tema, allargant-lo excessivament.

Deixem doncs el pròleg i anem al primer capítol.

L'alba del primer dia de vacances ens sorprèn ja en ple camí d'anada, que va transcorrent amb tota normalitat. A Llavorsí deixem la carretera del Port prenent-ne una altra a la dreta que ens mena a la cruïlla de camins Vall de Cardós-Vall Ferrera. L'entrada a la Vall de Cardós és estreta, engorjada; aviat, però, s'aixampla presentant als nostres ulls tota la seva plàcida bellesa i grandiositat. El verd dels prats, el riu, els camins, els pollanques estan disposats en perfecta harmonia. Disseminats en aquest paradís, uns baix, acariciats pel riu i altres dalt, recolzats en les muntanyes hi destaquen alguns poblets petits. En passar, lluny d'ells, ens els mirem talment com aquells infants que, il·lusionats, admiren un pessebre construït per una mà mestra.

Banyats pel riu i situats al peu de la carretera anem contemplant, d'aprop en passar Ribera de Cardós, Ainet, Lladrós, Lladorre, Ainetó. Cada un d'ells amb la seva personalitat pròpia tenen, però, quelcom de comú; al redós de llurs esglésies, d'un rústec estil romànic (algunes d'elles de remarcable interès) s'aixequen amb altiva senzillesa unes cases de construcció antiga que amb les seves teulades de pissarra negra donen al poble aquella serena tristor que tant els escau i que tant captiva al visitant.

La Vall és, sens dubte, una de les més verges del Pirineu; són escassos els pegats moderns que hom en ella hi troba, descomptant naturalment les vivendes provisionals dels obrers de la companyia hidroelèctrica explotadora de la zona.

Camí amunt, deixem enrera Tabescan, l'últim poble, rústic com els anteriors. S'estreny ací la vall i la carretera puja serpentejant vora el riu, cabdalós, d'aigües fredes, claríssimes i esbojarrades, que en el seu saltar joiós, pur encara, ens porta el missatge de benvinguda dels cims veïns. Un nou eixamplament de la vall i som ja al Pla de Boavi (1.500 m. d'alçada). Magnífic marc per a un campament.

Aviat, sobre el verd prat que ens trobem als peus en saltar del cotxe immerss en l'espessor del frondós bosc de bedolls i avets, vora el riu, sorgeix ràpidament, com per generació espontània un poble de lona que per espai d'onze dies (del 21 al 31 de juliol) serà la nostra residència i punt de partida de nombroses excursions.

L'organització ha estat encertadíssima i sols mereix elogis. Seguint la trajectòria d'anys anteriors enguany hem batut altra vegada les marques d'assistència (màxima diària de 119 acampadors i 42 tendes).

El popular Josep, amb la seva singular simpatia i competència ha vetllat per la nutrició dels acampadors a plena satisfacció.

També el temps ha col·laborat a l'èxit. En una sola ocasió, la primera nit, hem sentit ploure sobre les nostres tendes. Els dies, en general, han estat riallers.

L'activitat excursionista si bé no ha estat extraordinària la podem qualificar d'interessant (vegeu resum). Cada dia sortiren del Campament varis grups que per distints itineraris, recorrien les valls, pujant als cims i deixant testimoni del pas del C.E.T.

Les diverses excursions realitzades han demostrat que, contràriament al que hom creia, la zona té infinitat d'itineraris interessants amb paratges d'una bellesa escassament superada en altres llocs; les valls es presenten en general dures i és possible l'ascensió a una munió de pics que de cap manera podem sub-valorar. L'accés al Sotillo i la Pica d'Estats, els gegants de la regió, és remarcable per les dificultats que presenta en alguns dels seus possibles itineraris.

Cal assenyalar l'escassa concurrència de jovent que, àvids de cims de més renom, han buscat aquest any altres horitzons per a les seves activitats privant, així, al campament de batre també les marques d'excursions dels anys anteriors. Indubtablement hem notat la seva absència i ens ha dolgut. Bo és que en projectar el campament de cada any intentem satisfer tots els anhels, però pensant també que si sempre escollim sols els llocs de més renom enxiquim sistemàticament el nostre Pirineu que de sí és extensíssim i cal conèixer de cap a cap, i, que a més de les possibilitats de tipus esportiu que, sens dubte, ha de tenir el campament, hem de veure-hi i saber valorar els factors positius que l'assistència al mateix té per al Centre. La convivència en un marc pirinenc que sempre imposa, aviva el caliu social i la presència de molta gent menuda que aprèn de donar els primers passos pel Pirineu i veu ja d'aprop els cims que avui guanyen els seus pares i que el dia de demà pujaran adalerats, fa que sigui una escola d'excursionisme que cal cultivar.

Tots plegats, grans i xics, cada nit, en ampla rodona voltant el foc units espiritualment pel mateix sentiment, talment com en mística oració de regraciament pel jorn passat, llençàvem en la foscor

els nostres cants, tornant, així, a la muntanya un xic de l'alegria que durant el dia ens havia donat.

L'últim dia, bo i desparant la tenda, un sentiment de recança ens envaeix a tots; les hores passades al campament per les valls i els cims han estat esplèndides i ens dol d'acabar-les.

Camí del retorn a la llar, anem dient adéu, a reveure millor, als pobles de la vall i als cims, un xic llunyans ja, tot prometent-nos de que hi tornarem.

Antoni Ventura

Activitats del 17.è Campament d'Alta Muntanya

TRAVESSIES I ASCENSIONS (més d'un dia)

— Vall de Broate. Cabana (vivac). Estany de Broate. Clot de Broate. Cresta oest del Sotllo.

Guitart. Juli. J. M. Serrano. J. M.ª Soler.

— Ribera de Sallente. Coll de Sallente (vivac). Coll de Baborte. Circ de Sotllo. Pic de Sotllo. Coll de Sotllo. Pica d'Estats. Estanyol Barz. Collet Suri. Vall de Broate.

J. Altisen. J. Boada. E. Soriguera. A. Ventura.

— Ribera de Sallente. Coll de Sallente (vivac). Coll de Baborte. Coma d'Estats. Pica d'Estats. Pic de Montcalm. Pic de Sotllo. Circ de Sotllo. Coll de Baborte. Coll de Sallente i Vall de Sallente.

A. Argemí. J. Baró. J. M.ª Mas.

— Areo, Refugi Vall Ferrera. Barranc de Sotllo. Estany d'Estats. Coll de Sotllo. Pica d'Estats i retorn al campament pel mateix camí.

E. Dalmases. M. Dalmases i M. Arisó.

ASCENSIONS

Pica d'Estats (3.115 m.)

— A. Carles. F. Soriguera.

Sotllo (3.073 m.)

— J. Martí. J. M.ª Soler.

Certesçans (2.853 m.)

— M.ª G. Castanyé. E. Dalmases. M. Dalmases I. Vives T. Felip.

— A. Argemí. J. M.ª Mas.

— A. Ignasi. J. Jorba. Martí. C. Musons i J. Ll. Rius.

— A. Garriga. M. Masip. M. Planchat.

Baborte (2.938 m.)

- A. Argemí. A. Carles. J. Martí. Puig. F. Soriguera. A. Torrella.
- A. Ignasi. J. Jorba. Martí. J. Ll. Rius.

Els Tres Pics (2.651 m.)

- A. Argemí. J. M.ª Mas.

Guins de l'Ase (2.960 m.)

- A. Carles. J. Martí. A. Torrella.
- R. Rius. F. Soriguera. J. M.ª Soler.

Pic dels Gueresos (2.736 m.)

- A. Ignasi. J. Jorba. Martí. C. Mussons. J. Ll. Rius.

VISITES COL-LECTIVES

- Estanys de Romedo, Calatx i Aguiló.
- Estanys Closell Naorte i Certescans.
- Vall de Noarre.
- Vall de Sallente.

Boavi - Noarre

Ha transcorregut quasi una hora de camí per forta pujada embolcallats per la fosca i des d'un reduït mirador contemplem com les primeres llums donen color a la munió de tendes que fins llavors es confonien entre l'espès brancatge de bedolls a quin redós s'instal·la el campament d'enguany.

Els raigs solars donaven vida a la formosa cascada que es despenja del llac de Certescans. Ampla cinta d'argent que anima un paisatge de tonalitats ferruginoses que no abandonarem fins ben entrada la jornada.

Enmig d'una orografia torturada de manera excessiva per les necessitats dels temps moderns, transcorre la ruta que ens mena al llac de Certescans. Unes edificacions en estat semi-ruinós que a voltes s'habiliten com a refugi, ens assenyalen la proximitat del llac.

Les favorables referències que posseïem de l'indret quedaren sobradament rebassades; la monumentalitat de la massa acuosa d'un blau intens i el caprici geològic que suposa la faixa de calcari que transcorre del Pic de Certescans als de Suono i Cullac, li dóna una singularitat molt notable.

A la necessitat de refer energies s'hi ajunta el desig de contemplació i així el refrigeri matinal a la vorera del llac, resulta d'allò més agradable.

Manquen, però, 500 metres llargs de desnivell i el sol comença ja a deixar sentir la seva potència. Seguim la ruta que ens sembla millor, sempre en direcció a ponent fins a situar-nos a una cresta-contrafort que ens deixarà a la que transcorre des del mateix Pic de Certescans a la Serra de Canals, divisòria de les valls de Boavi i Noarre. Breus minuts i amb relativa facilitat aconseguim el cim.

Una ascensió sense història enmig de terreny aspre i poc simpàtic, per compensació havia de deparar-nos quelcom insospitat.

Sens dubte entre els miradors privilegiats del nostre Pirineu, mereix lloc ben destacat el Pic de Certescans. Les òptimes condicions meteorològiques ens permeteren fruit d'un mar immens de cims coneguts.

Vers orient i no massa lluny, el paternal massís d'Estats amb la munió de satèl·lits que l'envolten; més enllà la cadena dels fronters amb Andorra.

L'espectacle millor, però, ens el dediquen les alteroses cotes que a ponent s'aixequen com immenses catedrals. Les Maleïdes, Posets, Montperdut; neus eternes que ens esperen. Geleres de mil cristalls rutilants, bellesa incomparable i a l'ensem manifestació esplendorosa dels inescotables recursos de la naturalesa creada per Déu.

L'estada al cim es fa curta; hem aprofitat l'obertura d'horitzons per a descórrer el vel que amaga els petits però importants detalls, que poden ampliar els pocs coneixements que posseïm d'aquesta regió de l'alt Pallars tan poc coneguda i de migrats antecedents d'identificació.

L'objectiu de la nostra sortida tenia com a fi, enllaçar les valls de Boavi i Noarre a través del Pic de Certescans; així coneixeríem les dues artèries principals que conflueixen a la vall de Ribera de Cardós.

Havíem aconseguit la primera part del nostre programa; s'imposava iniciar la resta.

Considerat l'itinerari que estimem més idoni, ens llancem per la vessant oposada a la de l'ascensió anant a cercar el curs de l'aigua que s'escorre de l'estany Blanc. Perdem considerable alçada seguint sempre per la riba esquerra de l'esmentat curs d'aigua fins a trobar els estanys Gueroso que voregem per la seva esquerra.

L'indret continua inhòspit, però tranquil i silenciós. Una sèrie de contraforts obliguen a cercar la providencial canal herbada que ens despenja a passos agegantats. A mesura que el descens es fa més notable, el paisatge va guanyant en qualitat; sorgeix un primer prat d'herba gemada i algun avet que anima força. Al fons de la vall s'insinuen els primers bedolls, als que segueixen els conreus de Noarre.

Un salt considerable ens separa d'una altra zona plana i més extensa, encastrada en aquesta inacabable sèrie consecutiva de contraforts. És precís seguir el viarany fressat pel curs de l'aigua, seguint per la seva dreta i apartant-nos un xic fins a trobar una dreta tartera fina que ens mena a la pleta esmentada.

Fins aquí hem anat guiats per la intuïció, ni rastre de camí o traç de ramat. Es precisament a poca distància d'aquest indret, on comença un fressat corriol, gens perdedor, que entre proliferant vegetació ens conduirà a Noarre. Una borda enclavada en l'extrem occidental del repetit planell i prop del barranc per on s'estimben les aigües provinents del llac Flamisella, actua en forma de senyal orientadora. Cal acostar-s'hi tot abandonant el curs d'aigua que hem vingut seguint i una ràpida llambregada serà suficient per a localitzar l'esmentat camí que serpenteja entre pins i bedolls sempre acompanyat pel brogit del curs del Flamisella.

Ja al fons de la vall, continuats racons de bucòlica bellesa fan oblidar-nos de la fatigosa baixada. Un darrera l'altre es succeeixen els indrets plens d'encís, on la representació floral hi és amb escreix.

L'astre del dia ja en decliu, allargassa les ombres d'estilitzats pollanques que fan guàrdia a Noarre, aquest conjunt de bordes de situació privilegiada on la vida sembla haver-se aturat. L'hora és magnífica i els obturadors no paren de funcionar amb l'afany de captar tot el que ens envolta.

A diferència de Boavi, la vall de Noarre orientada cara migdia, s'obre a mesura que s'hi profunditza, acabant amb un semicercle quins extrems coronen els cims de Montroig (2.846 m.) i Certescans (2.853 m.).

L'excursió ha arribat al seu fi de manera prematura. Gràcies a l'amabilitat d'uns companys de campament que han vingut a esperar-nos en cotxe a cosa d'un quilòmetre de Cuanca, ens estalviem tres hores de camí que ens separen del lloc d'acampada a Boavi.

Allà al fons Tabescàn; on impera el regne de la pau relativa. Obres monumentals, monstres mecànics capaços de variar la més atrevida orografia, pols...; aquí la vida continua.

M. Planchat

Excursió - travessia Plans de Boavi, Pic Sotllo, Pica d'Estats, Plans de Boavi

Des del campament d'estiu del Centre, una nombrosa colla de companys estàvem disposats anar a fer l'ascensió al Pic del Sotllo i la Pica d'Estats.

De moment, l'itinerari que havíem escollit era el de trascollar la vall de Broate i pujar al pic del Sotllo i d'aquest a la Pica d'Estats, retornant pel mateix camí. Aquesta excursió, segons informacions, era possible fer-la en un sol dia, si bé ja ens assabentaren de que és molt llarga.

Degut a les dificultats que trobaren altres companys que ens havien precedit per la mateixa ruta escollida, vàrem finalment decidir fer-la en dos dies prescindint de la Vall i Clot de Broate i anant a trobar la Vall Ferrera pel Coll de Sallente i des d'aquest trascollar al de Baborte.

La nostra intenció era la d'avançar tot el que poguéssim per la Vall de Sallente, a fi de dormir prop del coll, trascollar-lo ben aviat en el jorn següent i poder fer l'excursió retornant al Campament desfent el mateix camí.

L'itinerari seguit va ésser el següent:

Del fons del Planell de Boavi es travessa un rústic pont de troncs i seguidament s'agafa l'antic camí de ramat que uneix les valls de Cardós amb la Vall Farrera, passant per tot el llarg de la Vall de Sallente.

El principi de l'esmentat camí, transcorre dintre d'una exuberant boscúria d'avets, tenint sempre a la esquerra l'engorjat de Broate.

El bosc s'acaba justament a l'enforcadura de la Vall de Broate amb la de Sallente.

Endinsats ja en la magnífica i oberta Vall de Sallente, s'arriba al Planell de Sant Pau, i des d'aquest pel mateix camí es guanya

altura fins un altre pla on està situat l'antic refugi enrunat de Sallente.

A doscents metres del refugi, aprofitant les restes d'una pleta mig derruïda vàrem decidir passar la nit, la qual va ésser molt quieta i gens freda, permetent-nos fruir d'un meravellós vivac.

A les cinc del matí següent, reemprenguérem la marxa fins al coll de Sallente, havent-nos enfilat prèviament a la petita colladeta de Bessero.

Del Coll de Sallente vàrem baixar al Circ de Baborte i vorejant tota una sèrie de petits llacs ens dirigírem al Coll de Baborte.

La vista des del Coll és magnífica, veient-se dintre de l'imponent Cercle del Sotllo, als nostres peus, una gran quantitat de petits llacs, que en aquella hora matinal, de llum solar naixent, brillaven com petits crisols de metall fos. Des d'allà mateix, es pot veure també, el penjades i escabroses que queden les parets del Coll de Pedres Blanques i els Tres Pics, les quals segueixen pràcticament del mateix caire fins a completar tot el Cercle amb el cim imponent i rematador del Sotllo. També es pot veure que l'única via normal possible de pujar al Sotllo, és per la seva cresta Sur, havent-se de vorejar abans, però, un contrafort que forma un petit collet amb l'esmentada cresta.

Una vegada baix al cercle del Sotllo, voregem tota una altra sèrie de llacs i ens enfilem al petit collet, per una cresta mig descomposta de l'esmentat contrafort.

Del collet i seguint sempre l'aresta Sur, arribem a les deu del matí al pic del Sotllo.

Dalt del pic hi vàrem fer un bon i merescut descans, doncs cal remarcar que hi pujàrem carregats amb les motxilles, ja que vist el caminat i els dos collets assolits, havíem abandonat la intenció que teníem de retornar pel mateix camí.

La magnífica vista que es frueix des del cim queda sempre presidida i barrada a l'est, per la Pica d'Estats i les seves imponents carenes.

Del pic del Sotllo vàrem baixar per una tartera molt penjada fins al Port del mateix nom i des d'allí seguidament a l'estanyol de Barz; en aquest petit estanyol, mig glaçat hi deixàrem les motxilles i després d'un petit descans marxem seguidament a fer la Pica d'Estats per la gelera i coll del Montcalm, o camí normal. Vàrem

coronar el cim més alt de Catalunya als voltants de la una de la tarda.

Dalt d'aquest mirador, presidit per la Moreneta, se'ns mostra a la nostra mirada un extens panorama, el qual fa més meravellós la absència de núvols i la gran transparència de l'aire, fent que les llunyanes muntanyes circumdants es veiessin amb gran bellesa. Cal remarcar la imponent muralla que formen al Nord les parets de la cresta del Sotllo i els contraforts del pic fronterís de Guins de l'Ase.

Mentre descansàvem a dalt del Cim i degut a l'avançat de l'hora, decidírem que el millor camí de retorn era el de baixar per la Vall Farrera i des d'Arco amb taxi retornar al Campament; aquesta decisió va ésser presa degut a que la Cresta del Sotllo es veia pràcticament infranquejable i molt descomposta. Solament es veia, sobre una penjada gelera separant-la del final de la cresta del Sotllo i el pic de Guins de l'Ase un petit collet, el qual semblava impracticable passar-lo.

En vistes al llarg camí que havíem de fer per a passar per la Vall Farrera i que ademés havíem de recollir les motxilles que teníem a l'estanyol de Barz (ço que ens feia fer una marrada de més d'una hora i mitja) decidírem jugar-nos-ho tot i intentar pujar pel collet i si això no fos possible disposar-nos a passar una altra nit al ras. El company Elies Soriguera va brindar-se a explorar la pujada a l'esmentat collet; assegurant-nos, que si corresponia tal lloc a un coll que havia vist en una altra excursió a la Vall de Broate, el pas cap a la vertent espanyola seria factible. Decidit doncs, el company Soriguera va avançar-se a la colla per veure si la trascollada era factible.

Els altres companys, una vegada fets els agradosos tràmits que es solen efectuar dalt d'un cim, vàrem emprendre la baixada fins a l'estanyol on teníem les motxilles.

Ben aviat va retornar el company i ens va comunicar que el pas era factible si és que ens enfilàvem per una cresta una mica aèria però segura que parteix justament d'un contrafort a la dreta del collet, al peu de la gelera.

Després de tan bones noves, es va reemprendre tot seguit la pujada, amb tant delit, que en menys de vint minuts vàrem arribar a l'enforcadura. Entre tots decidírem anomenar-lo: Coll Suri, ja que no té nom i sols figura en alguns mapes com la cota 2886.

L'altre costat del coll, dóna efectivament a la vall de Broate i està format per una tartera fina, molt penjada, bastant descomposada, al peu de la qual arrenca una inclinada gelera fins una petita vall. Amb certes precaucions i molt junts, ja que la tartera és una mica desllisant, és possible baixar fins al peu de la gelera. És de remarcar que el pas del collet sigui alguns anys infranquejable, ja que molt possiblement la gelera arriba molt amunt, agafant una forta inclinació.

Al final de la gelera s'obre una encaixonada i feréstega vall formada pels imponents i difícils contraforts del Guins de l'Ase i la penjada paret Nord del Sotllo. Seguint avall es passa pel mig d'uns forts graons que salven uns engorjats infranquejables pel seu desnivell i estretíssimes parets. Finalment, després d'una prolongada baixada entre pales d'herbei i petites esquerdes, s'arriba al centre de la vall de Broate, molt aprop de la cabana del mateix nom.

El principi de la Vall de Broate per la seva amplitud i abundància d'herbei recorda molt les valls franceses. Seguint riu avall, es va tancant formant unes grades molt fortes, creadores d'una gran quantitat d'impressionants cascades, que culminen amb una de gran altura i bellesa al final de la vall on s'uneix amb la de Sallente. El camí, una mica perdedor, serpenteja pel costat del riu passant molt arran de les cascades, sobre tot d'una, de notable altura, que es té de vorejar a la força, sota d'una gran pluja d'esquitxos.

Podríem parlar molt d'aquesta vall, però degut a que estàvem molt cansats i que quasi tota l'estona el sol ens venia de front no vàrem poguer gaudir-la amb tota la seva magnificència.

A les dues hores de camí es retorna al Pont de Sallente i d'aquest s'enllaça amb el camí de remat que baixa fins als Plans de Boavi.

No puc oblidar-me aquí de la humil font de la Cerquera, que brolla en un costat del camí i que ens va apagar la set amb la seva fresca aigua i ens permeté fer un petit descans al seu entorn.

A continuació, resumirem les principals dades tècniques de l'excursió:

Referència. — Travessia-ascensió Plans de Boavi; pic Sotllo; Pica d'Estats; Vall de Broate; Plans de Boavi.

Components. — E. Soriguera. A. Ventura. J. Boada. J. Altisen.

Equip. — El normal per passar una nit al ras o vivac i menjar per dos dies.

Informació. — Guia Alpina, experiències d'altres excursions.

Itinerari. — En minuts:

Plans de Boavi-Pont de Sallente (40), Planell Sant Pau (60), Vivac (20), Coll de Sallente (50), Coll de Baborte (50), Collet Sur del Sotllo (95), Pic del Sotllo (45), Estanyol de Barz (90), Pica d'Estats (90), Estanyol de Barz (75), Coll Suri (20), Cabana de Broate (120), pont de Sallente (120), Planell de Boavi (30).

J. Altisen P.

La "Cadireta dels Flautats"

Empotrada d'una forma prodigiosa en l'última agulla de la clàssica "Travessia dels Flautats", sobressurt damunt la timba aquesta "cadireta" —a l'igual que un balconet—, burlant tota llei d'equilibri.

Segons les velles rondalles montserratines, fou la voluntat de la Verge, la nostra Moreneta, qui deixà a simple vista de manera tan precària però fermament arrapat a l'agulla, aquest roc que la mà diabòlica de Llucifer volia llençar sobre el Monestir per esclafar aquest centre de Santedat i oració. D'aquí que rebí també el nom de Cadireta del Diable.

* * *

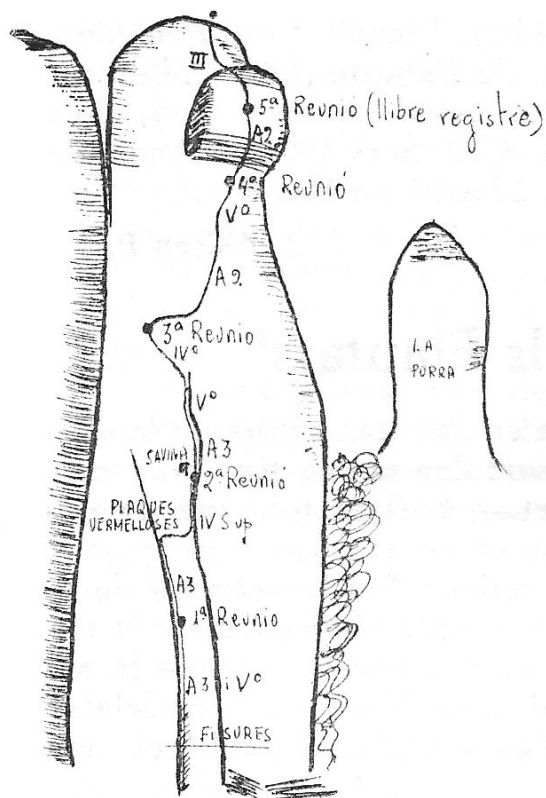
Contemplada des de la seva base, la veiem caure a plom sobre nosaltres a través de tota la vertical paret, donant-nos així l'impressió d'ésser encara més petits.

La via d'escalada que venç aquesta atractiva agulla, ens porta a superar, al final ja, i amb un vertader lluïment de la més depurada tècnica d'escalada acrobàtica, aquesta impressionant "cadireta" penjada enmig de l'abim.

* * *

FITXA TÉCNICA. — De les dues fisures que parteixen la paret de dalt a baix, comencem a guanyar alçada per la de l'esquerra. És un obert diedre que superem meitat amb lliure, meitat amb doble corda, aprofitant la més insignificant fisura, degut a lo molt descompost que es troba. Després de 35 m. de combinar les dues tècniques, installem la 1.ª reunió, assegurada amb 2 pitonises de buril i 1 escarpa. (Llarg de corda 35 m.; material, 8 escarpes i 2 tacs; dificultat A3 i V.^o)

Sortim de la 1.ª reunió seguint la mateixa fisura i empleant la

tècnica de la doble corda, fins a l'altura d'unes plaques llises i vermello-ses. En aquí, flanquegem amb lliure, ajudats per una pitonisa de buril, envers la dreta, per anar a trobar l'altra fisura, quina seguim amb lliure fins arribar a una sabina que permet instal·lar la 2.ª reunió. (Llarg de corda 30 m.; material, 5 escarpes i 1 pitonisa de buril; dificultat A3 i IV.º superior.)

Continuem l'escalada per la fisura. Sortim de la reunió amb doble corda, clavant en principi ferros bons i segurs, però a mida que la fisura es va estrenyent hem d'emplenar pitons molt insegurs i pitonises de fisura. D'aquesta forma apurem al màxim les oportunitats de clavar que ofereix la fisura, fins que ens veiem obligats a sortir amb lliure. Pas delicat degut a lo precari

de la situació i descompost del conglomerat. Superat aquest pas difícil de 2 ó 3 metres, continuem ja per un lliure més fàcil fins a un lloc en que la poca verticalitat i abundància de grans "preses" ens permet instal·lar la 3.ª reunió, assegurada en unes properes sables. (Llarg de corda 35 m.; material, 3 pitons, 2 ferros tipo U, i varies pitonises de fisura; dificultat A3, V.º i IV.º)

La pròxima tirada fins a la 4.ª reunió, és meitat amb doble corda i meitat lliure. Flanquegem cap a la dreta fins a situar-nos de nou sobre la paret vertical on hi trobem les pitonises de buril, quines seguim en direcció al sostre que forma la "cadireta". Aproximadament uns 10 metres abans d'arribar-hi, abandonem les pitonises per continuar amb lliure fins a sota mateix del sostre. Aquí instal·lem la 4.ª reunió amb una grossa i segura escarpa. (Llarg de corda 35 m.; material, 20 pitonises de buril; dificultat A2 i V.º)

El llarg de corda que segueix és sens dubte el més bonic i espectacular de tota la ascensió. Evolucionant sobre pitonises de buril superem el sostre de dos metres i un curt extraplom fins a situar-nos

de nou en la vertical. En aquí s'hi troba el llibre registre i és el lloc de la 5.ª reunió, doncs el fregament de les cordes impedeix de continuar fins a dalt de l'agulla. (Llarg de corda 6 m.; material, 7 pitonises de buril; dificultat A2.)

Continuem encara 3 metres més amb artificial, per sortir finalment en un lliure de III.º que ens porta a l'acabament de l'ascensió.

* * *

Ascensió realitzada per A. Perxachs i A. Casanovas, del GEAA.

Material necessari: 2 cordes de 40 metres, 3 estreps, 6 pitons, 2 escarpes tipus U, i material individual de doble corda.

Temps per a una cordada de dos escaladors, de 4 a 5 hores aproximadament.

Angel Casanovas
GESAM i GEAA

CRONICA

TAULA D'ORIENTACIÓ AL MONTCAU

Podem qualificar com a memorable en la vida del CENTRE, la data del 20 de Juny. Un parell de centenars de persones s'aplegaren en el cim del Montcau, a l'objecte d'inaugurar la taula d'orientació que el CENTRE hi ha instal·lat.

És anhel nostre, que l'esmentada taula compleixi la funció que li correspon. Però també voldríem que la seva figura ens recordés per sempre, el que un bon estol de socis de casa nostra foren capassos d'aconseguir.

L'edició de la *Guia Monogràfica de Sant Llorenç del Munt* mereix ésser perpetuada; des de la data esmentada s'ha cobert el buit.

Un dia esplendorós s'associà a l'acte en el que prèvia celebració de la missa oficiada pel Rvd. Mn. Manuel Ametller en el mateix cim, es procedí a la benedicció de la taula d'orientació que fou descoberta pels homenatjats allí presents, familiars dels desapareguts i antics socis que es sumaren a l'acte.

Unes breus paraules del nostre president i la corresponent rèplica que en representació de les antigues promocions, pronuncià el Sr. Manuel Closa, foren la cloenda a l'acte celebrat.

Cal esmentar el nostre agraïment al soci entusiasta del CENTRE, gràcies al qual ha estat possible convertir en realitat, un projecte tan vell com la *Guia*, que el C.E.T. tenia en cartera.

CONFERÈNCIES

El nostre consoci Sr. Antoni Llonch, rodamón infatigable i excellent fotògraf, va ocupar novament la tribuna del nostre Saló d'Actes, per donar-nos a conèixer la seva aguda i particular visió dels pobles que avui dia formen la nova Àfrica, en un reportage de diapositives en color que ell anomenà "Àfrica de Punta a Punta".

La vida dels nadius, el folklore, costums, realitzacions urbanístiques o industrials, s'anaren succeint en un llarg recorregut de milers de quilòmetres pel continent negre. L'aspra i primitiva música extreta de tribus que intueixen la civilització va servir de fons musical, i les concretes explicacions del Sr. Llonch ens ajudaren a la perfecta comprensió de la situació actual de molts d'aquests estranys països que avui comencen a comptar com a nacions.

— Amb motiu del repartiment de premis de la passada "Diada de Germanor", i "Cursa de Regularitat per Muntanya", el dia 18 de juny va tenir lloc una sessió de cine documental en color, en la qual es passaren 3 pel·lícules referents als Pirineus i oferides per l'Oficina de Turisme de França.

— Com a acte de clausura del cicle de vetllades 1964-1965, el passat dia 25 de juny, la Coral del C. E. de Catalunya, dirigida pel mestre Sr. Parellada, ens oferí en concert un escollit programa.

Conjuntades les diferents veus i harmonitzades entre elles, ben portada la Coral per la batuta del seu director, ens oferí una vetllada que complagué i delectà plenament a l'auditori.

Hem d'assenyalar amb goig que dues de les cançons són originals del nostre consoci Sr. Salvador Castells, a qui transmetem la nostra felicitació per les seves creacions tan ben aconseguides i aplaudides.

SECCIÓ D'ALTA MUNTANYA

FESTA DE SANT BERNAT DE MENTHON

El passat dia 13 de juny, a la Mola de Sant Llorenç del Munt va tenir lloc la celebració de la festa de Sant Bernat de Menthon amb un campament a la vetlla en les feixes de la Mola, i durant el matí una missa a l'antic cenobi, seguida de processó a l'entorn, amb la imatge de Sant Bernat, i benedicció d'estris de muntanya. Els dits actes —com altres anys— destacaren per la seva simplicitat, plens, però, de caliu i intimitat.

A la tarda, després d'un dinar de germanor a Can Pobla, tingué lloc el repartiment de certificats als participants al recent curset d'escalada.

SECCIÓ D'ESQUÍ

Durant la vetllada de repartiment de premis del XXVI campionat local d'esquí, el passat dia 11 de juny es projectaren els següents films d'esquí en color, cedits per "France" Serveis oficials del Turisme Francès.

"Reves de Neige", impressionants descensos; "Ski du Monde", campionats del món d'esquí 1962; "Slalom", esquí; "Voici le Ski", l'escola francesa d'esquí.

La gran qualitat dels dits documentals, determinada pel color, la fotografia, bellesa de paisatges, a l'ensem que regal a l'esperit de la joia de l'esquí, i lliçó de bon esquiar, entusiasma al nombrós públic assistent. Degut a la satisfacció que proporcionaren i al seu gran interès per a la pràctica de l'esquí, confiem repetir aquesta sessió en el curs vinent.

SECCIÓ DE FOTOGRAFIA

XXX SALÓ DE FOTOGRAFIA I X DE MUNTANYA

Reunits els components del jurat, Sr. Jeroni Font, Enric Barrull, Joan Altisen, Virgili Vera i actuant de Secretari el Sr. Josep Costa, acordaren, en atenció als mèrits artístics i tècnics, concedir els premis previstos, en la següent forma:

Classificació Nacional, tema lliure:

1.º <i>Picnic Hispanis</i>	del Sr. Josep Miquel Balada i Oliveras
2.º <i>Observando</i>	" Sr. Joan Casamada i Biosca
3.º <i>Los marcianos</i>	" Sr. Eduard Balada i Mestres
4.º <i>Moment musical</i>	" Sr. Florenci Vilaseca i Berenguer
5.º <i>Cros</i>	" Sr. Josep Casamada i Biosca

La classificació Local, tema lliure, escaigué en les mateixes obres per ésser els seus autors de Terrassa.

Classificació única general de muntanya:

1.º <i>A. J. 56</i> ,	del Sr. Francesc Estrada i Vilalta.
2.º <i>Geometría</i> ,	del Sr. Salvador Prat i Armengol.

EXCURSIONS EFECTUADES

— Excursió d'Arenys a Querforadat, canal Baridana i Josa de Cadí, per A. Olivé, F. Martínez, M. Guilera i F. Coll, els dies 6 i 7 de juny.

Alps

— A Zermatt - Randa, Refugi del Dom (2.978 m.). Ascensió al Dom des Mischabels (4.545 m.) per la aresta N.O. o Festigrat.

— A Pontresina - Cabana Tschierva (2.568 m.), Pizz Aguagiouls (3.118 m.), Eselgrat del Pizz Roseg (3.214 m.).

— A Chamonix - Glacier i refugi Leschaux, glacier del Gegant, glacier del Requin. Col de la Bûche (2.785 m.). Aiguille Petits Charmoz (2.867 m.). Travessa Midi - Plan (3.841 m., 3.672 m.); Col inf. del Plan (3.518 m.), Rognon du Plan (3.610 m.); Col sup. du Plan (3.535 m.), Glacier du Plan i refugi du Requin (2.516 m.), pel Sr. Jaume Fabrès i Sra., i amics del C.A.F.

— Ascensió al Cervin, o Materhorn, des del refugi de Hörnli, pel Sr. Josep M.ª Munill i Enric.

Pirineu

— De Benasc al Refugi la Renclusa. Ascensió a l'Aneto. Ascensió al Pic D'Alba pel coll inferior i arestes i canals S. S.E. Travessia de la Renclusa al Port de la Picada, de la Montjoia i Vall D'Aran, pels Sr. Salvador Prat i fill Miquel.

— Ascensió al Balaitous per la via Nord o Gran Diagonal, pels Srs. Serra, Fuster i Pagés, des del refugi de Arremoulit.

— Ascensió al Pallas per la Aresta nord-oriental, pels Sres. Puig, Fuster i Pagés, des del refugi de Arremoulit.

— Excursió a la Vall de Llosàs, amb campament. Ascensió al Pic de Vallibierna, per Culebras. Travessia Pic Russell, Bretxa Russell, Margalida, Tempestats, Bretxa de Tempestats, Espatlla d'Aneto i Pic de Llosàs, pels Srs. J. Galofre i M. Garcia, del 18 al 23 de juliol.

— De la Vall d'Ordesa al refugi de Goriz. Ascensió al Cilindre, Pies de la Cascada i Marboré. De Goriz a la Bretxa de Rolland, Serradets i Gavarnie. De Gavarnie a la Cabana Pailla. A Tocarrull, ascensió al gran Astazou i Petit Astazou, a la vall de Pineta i Bielsa, pels Srs. Joan Barceló, Joan Cardellach i Miquel Piera.

DECORACIÓN

ELLSA

Carretera Martorell, 58

Teléfono 4913

MOTO-SIERRAS

McCULLOCH

La que prestó servicio en el Campamento

Agencia oficial Tarrasa y comarca:

GASPAR

Agencia oficial OSSA - LAMBRETTA

Dr. Ullés, 41

Teléfono 1471

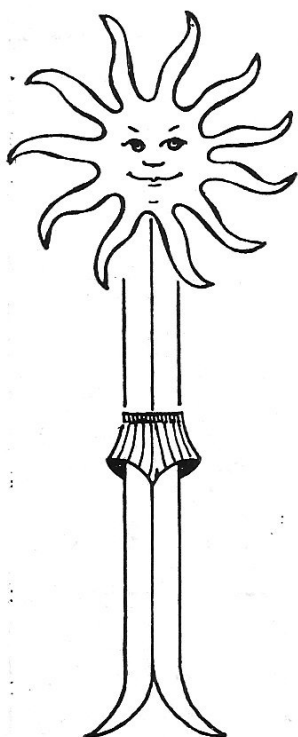
deportes **aneto**

Mayor, 36 - Teléfono 3047

se complace en ofrecer a su distinguida clientela sus secciones de deportes:

FUTBOL - PATINAJE - PING-PONG - HOCKEY - TENIS - BALON-CESTO - ALPINISMO - ESQUI - BOXEO - FRONTON - ARMERIA, etc., etc.

En nuestro comercio encontrará un extenso surtido de material nacional y extranjero a precios popularísimos con garantía de calidad.

deportes alpinos

le ofrece
el mejor surtido en

TIENDAS CAMPING
SACOS DORMIR
COLCHONES NEUMATICOS
etc., etc.

RUTLLA, 31

TEL 4069

FOTOS

francino

Plaza España, 13

Teléfono 2833

TARRASA